

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 1

JANUAR 1997

33. årgang

Et personlig møte med Jesus.

Av Jon Espeland

I det gamle testamente.

I Bibelen leser vi om mennesker som opplevde et personlig møte med Gud. Det er nok å nevne navn som Abraham, Jakob, Moses og profeten Samuel. De og mange flere fikk et personlig møte med Gud og lærte ham personlig å kjenne. Det var et overnaturlig møte. Midt i sin naturlige virkelighet ble de ført inn i en åndelig virkelighet som forandret deres liv. Folk flest kunne ikke forholde seg til det som var skjedd med disse menn, for de hadde ikke gjort noen tilsvarende erfaring selv. De var fremmede for et personlig møte med den levende Gud.

I det nye testamente.

Da Jesus var på jord, var det tusenvis av mennesker som møtte ham, så ham og hørte ham. Men likevel var det få som fikk et personlig møte med Jesus, slik at det førte til at frelsen ble åpenbart for deres

hjerter. Men noen fikk det, for eksempel Peter, som sa: «Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann» (Luk. 5,8) og «Herre hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige!» (Joh. 6,68-69). Eller kvinnen ved Sykars brønn som sa: «Kom og se en mann som har sagt meg alt jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?» (Joh. 4,29).

Den oppstandne Jesus.

Men så ble Jesus henrettet av romerne. Han døde og ble gravlagt. Han var borte, og folk mente naturlig nok at hans tid var ute og at hans nærvær på jorden var historie. Men etter Jesu død står noen frem og påberoper seg et personlig møte med den oppstandne Jesus! To menn fikk møte ham på veien mellom Jerusalem og Emmaus (Luk 24,31). Apostlene fikk møte ham (Luk. 24,36). Maria Magdalena møtte

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

ham (Joh. 20,16). Han ble sett av mer enn fem hundre brødre på en gang (1. Kor. 15,6). Og Saulus, kristendomsforfølgeren på vei til oppdrag i Damaskus, møtte den oppstandne Jesus (Ap.gj. 9,5). Felles for alle som møter Jesus, er at dette møtet forandrer deres liv, - ja blir likefrem den plattform de bygger sine liv på. De står fram og vitner om at Jesus er oppstått, - at de har møtt ham personlig. Men folk flest kan ikke forholde seg til det som er skjedd med disse mennesker, for de har ikke gjort noen tilsvarende erfaring selv. De er fremmede for et personlig møte med den oppstandne Jesus.

«Jeg har sett Jesus!»

Da Paulus talte på Areopagos i Aten, avsluttet han sin tale med å henvise til Jesu oppstandelse. Da atenerne hørte om dødes oppstandelse, spottet noen. Men andre sa: Vi vil høre deg tale om dette igjen! (Ap.gj. 17,32). Så kjenner vi kirkehistorien: Vitnesbyrdet om den oppstandne Jesus har gått ut over jord, og over alt hvor dette budskapet nådde inn, står noen, - få eller mange -, fram med et varmt vitnesbyrd om et personlig møte med Jesus. Mange har gått i døden for dette vitnesbyrds skyld. De var sikre i sin sak og rede til å dø for sin frelser. En

forts. side 16

Som dommer eller frelser?

Av Lars Fossdal

En ung, juridisk student i Amerika var en dag ute og kjørte. I det han passerer en bro, får han se en mann som ligger i elven og kjemper for livet. Resolutt stopper han og kaster seg ut i elven, og får berget mannen.

Flere år gikk og studenten ble ferdig med studiet og fikk seg et dommerembete. En dag blir en mann ført fram for ham. Fangen går med bøyd hode og er engstelig for dommen han skal motta. Plutselig går et smil over hans ansikt. Han kjenner dommeren igjen som mannen som reddet ham fra elven. Med tårer i øynene begynner fangen å minne dommeren om den gang han frelste hans liv. Og nå ber han dommeren redde hans liv denne gangen også.

Det ble et øyeblikks stillhet i rettssalen. Den dypeste smerte stod malt i både dommerens og fangens ansikt. «Hvor det gjør meg vondt» utbrøt dommeren med tårer i øynene, «hvor gjerne jeg enn ville, kan jeg ikke hjelpe deg nå. Din forbrytelse medfører døden. Jeg husker godt den dagen jeg reddet ditt liv og bad deg bruke ditt liv i det godes tjeneste. **Den dagen frelste jeg deg**, men i dag må jeg dømme deg». Under dyp taushet skrev dommeren under på dommen,

og fangen ble ført ut for å møte det forferdelige som hans onde gjerninger hadde ført over ham.

(Fra «300 kristelige fortellinger» av Gerh. Haaland - noe forkortet)

Slik som denne mannen møtte sin redningsmann, har du også fått en redningsmann.

Gud så deg i dine synder og i ditt syndeforderv. Han så at du var fortapt. Da grep han inn. Han ble mennesket Jesus Kristus. Han gikk inn i dine kår på jorden. Han oppfylte de ti bud, det innebar at han levde et helt og sant liv i fullkommen kjærlighet til Gud og sine medmennesker -slik du skulle leve, men ikke kan. Da han ble døpt i Jordan-elven, bekjente han dine synder som sine egne. Fra nå av anså Gud ham som den store synderen på jord, derfor kom også Guds vrede over ham. Han ble naglet fast til et kors enda han ikke hadde begått en eneste synd. Han ble forlatt av Gud for din skyld, og han gikk fortapt i ditt sted. Han gikk i stedet for deg både i det å oppfylle loven og i det å dø for dine synder. Alt det som hindret deg i å komme til himmelen, tok han bort da han døde på korset for deg.

Ved sitt liv og sin død **frelste** han deg. Ved å ta i mot dette budskapet er

du frelst. Jesu død gjelder da for dine synder og Gud tilregner deg det fullkomne livet Jesus levde. Frelst ved en annens liv og død, uforskyldt - uten å fortjene det. Forkaster du det Jesus har gjort for deg, da finnes det ingen redning for deg fra den evige fortapelse.

En gang i fremtiden skal du stå for den hellige Gud. Der møter du Jesus, enten **som frelser eller dommer**. Da er nådetiden forbi. Forkastet du her i tiden det Jesus gjorde for deg, må du selv stå til ansvar for ditt liv og få lønn deretter. Din ufullkommenhet står nedskrevet i bøkene i himmelen, og Jesus må da si til deg: «Gå bort fra meg, du forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler». Der for Guds åsyn møter du ditt liv igjen, og du må du høste hva du sådde her på jord. Tenk å måtte gå evig fortapt, bare fordi du ikke ville omvende deg og ta i mot den fullkomne frelse fra synden i Jesus. På denne dag skal Jesus kun kjennes ved de som lot seg frelse fra sine synder her i tiden.

Skal Jesus være din **frelser** eller **dommer** på oppgjørets dag? "Se, jeg står for døren og banker! Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg," Joh.åp.3,20. Omvend deg og tro på den Herre Jesus Kristus, så skal du bli frelst!

Rett syndserkjennelse

Hvis syndserkjennelsen er rett, da skal du ikke finne den slik som en selv ønsker den skal være; for da fikk du trøst i **den**, da fikk du trøst i *noe hos deg selv*; og det er all din trøst som skal tas fra deg. Den rette omvendelse fører altså med seg *utilfredsthet med sin omvendelse*, en slik følelse av hardhet og likegyldighet, denne innerste og dypeste fordervelse i oss, at du med full overbevisning, blir nødt til grundig å fordømme deg selv som hard, likegyldig, ugudelig, fortapt og fordømt. Da først får Kristi blod hele æren for din frelse.

Spør du hvor meget følelse av synd som er nødvendig, da kan du svare deg selv: Ikke så og så meget - men så meget at du ikke kan leve uten Kristus, ikke kan få fred før du er salig i ham. *Det kreves ikke mere, men heller ikke mindre*. Det er også en villfarelse og tro at sorgen over synden først skal ha sin tid før troen, og så kommer tiden for tro, fred, glede og hellighet. Nei, begynn du bare med å tro på Kristus og siden å følge ham i den daglige omvendelse, så skal du nok få føle synden mer enn før.

C. O. Rosenius

Då dansen stilna

I sist nummer av bladet fekk me møte den unge Thormod Rettedal i omvendingskamp i julehelga 1871. I åra som no kom, steig han fram som ein av dei leiande vekkingsrøystene i landet vårt, og denne gongen skal me forflytte oss fram til 1885, og Rettedal kjem til gruvebyen Visnes på Karmøy.

På veg til dansesalen

Gjetordet hadde alt gått føre han då han kom, og mykje folk kom på møta. Ein sundag føremiddag då møtet er slutt, seier Rettedal at det skal vera møte på bedehuset att kl. 4 om ettermiddagen, og etterpå vil han gå til dansesalen og tala der. Dette fer som eld i turt gras over heile Visnes. Snart spørst det også at førarane for gruvefolket har banna på at dei vil steina Rettedal, dersom han vågar å vise seg i dansesalen.

Det lid mot slutten på ettermiddagsmøtet. To jenter reiser seg stilt og skrid mot døra. Rettedal, som har tala nokså lenge, ser på klokka og ropar: «Bia no, jenter, det har ikkje slik hast; eg skal også på dans i kveld!» Jentene set seg til møtet er slutt.

Tre mann kjem frå bedehuset og svingar inn på vegen til gruva. Det er Thormod Rettedal og venen hans Andr. Nilsen, som er med han i arbeidet, og så formannen i Indremisjonen, Jakobsen.

Då dei har gått eit stykke, seier Jakobsen at han vågar ikkje vera med lenger. Han tok opp att same orda som han hadde sagt mange gonger før: «Det

må ikkje gå! Slusken vil steina dykk!» Dei går likevel. Men frie for otte er dei ikkje. Då dei har teke nokre steg, seier Rettedal til Nilsen: «Skulle det no vera noko i dette at dei har sett seg føre å drepa oss? Kanskje det var best å snu?» «Nei,» svarar Nilsen, «når me har sagt at me vil gå, så lyt me stå ved det.»

Dei går eit stykke til. Då tok Nilsen til å reddast. Kanskje det var best å snu likevel? Men no har Rettedal fått motet opp: «Har du høyrst slikt.» Ti steg herifrå var du modig som ei løve, og no dett du ned som ein skinnfell! Nei, no skal me ikkje snu!»

Såleis held dei det gåande til dei står framfor huset. Det var svart av folk både inne og ute. Felelåt og dansetråkk, rop, skjemting og lått flyt i hop som til ein fossedur. Dei prøver å bore seg inn i salen. Nilsen kjem først, og utan å sjå til side tek han til å syngje: «O at jeg kunne min Jesus prise» Då han er midt i andre verset, står Rettedal ved sida hans, og dei syng songen til ende.

Sjeler i syndenauð

Dansen stilnar etter som songen stig. Snart sit berre dei to spelemennene att. Men mengda tek mot til seg på nytt, og då songen stilnar går dansen atter. Men det er ikkje lenger den kåte, lette farten anten i dans eller spel. Rettedal går bort og set seg attmed spelemennene, som har plassen sin på ei "plattform" i den eine enden av salen. Dei ser helst skamfulle ut, og bogen skjelv

meir enn godt er i hendene. «Sjå å få låt i fela, så dei kan trø etter det,» seier Rettedal. «Dette er ikkje noko; eg har også dansa, og veit korleis det skal vera.» Då spring ein streng for ein av spelemennene, og endå meir nervøs og skjelvhent blir han.

Rettedal ropar utover salen: «No må de kvikka dokke og dansa så det er mon i det! Dette her er ei skam. Når ein først driv på med det, så skal det gjerast til gangs.» Då bryt ei av jentene ut or flokken og ropar kvast: «Me fer til helvete heile kula!» Føraren for «det glade lag» mellom arbeidarane heitte Braaten. Det var ein svær 3 alners kar og sterk som ein bjørn. No slepp han dama si og snur seg mot Rettedal: «Eg tenkjer det er best at du Rettedal preikar til oss.»

Ja, Rettedal preikar, og Nilsen preikar, og snart sig den eine etter den andre i kne i bøn og gråt på dansegolv. Den som er mest teken er leiaren, Braaten. Han kjem i så stor angst at han er mest sanselaus. Han triv Nilsen og Rettedal, ein under kvar arm, klemmer dei som i ørska og skrik at dei må berga han, elles fer han til pinestaden.

Den eine spelemannen hengjer med hovudet. Den andre legg fela over kneet og bryt ho tvert av med desse orda: «Aldri eit strok for satan meir!» Det er langt over midnatt før folket kjem til ro.

Rettedal var lenge på Visnes frametter hausten, og det kom ein omsnunad i folkelivet.

Ein går visst ikkje sanninga for nær når ein seier at med Rettedal nådde vekkingebølgja på Karmøy si største høgd. Det fanst nok dei som hata han,

men knapt nokon som vanvørde han. Elska var han av mange, men mest av dei som var vunne ved hans vitnesbyrd. Og talet på dei var stort. Då biskop Heuch kom dit på visitas mange år seinare, fann han så mange truande at han storundra seg og sa at Karmøy burde heite «de helliges ø».

For Rettedal var åra på Karmøy ei rik tid. Han stod nettopp då i sin beste og sterkast alder. Aldri var han djervare, aldri tok han tyngre tak, aldri hadde han større makt over folket enn i denne tid. Han fekk vere ei innhaustingsreis i meisterens hand.

Når eg les om denne hendinga att, tonar ei strofe frå ein barnesong i mitt indre: «Våg å stå som Daniel, hjelp fra himmelen vent. Fatt som han et hellig forsett, gjør det fritt bekjent.» Det var åndsmakt frå himmelen som kvilte over desse frimodige vitna som her er nemnde, og det var den same makt som kvilte over Daniel og som knuste satans velde på Golgata kors. Også i dag treng med rope til Herren at han kan få drive ut slike som fryktar Gud meir enn menneske, og som i tillit til Herren vågar å heve Andens sverd, Guds Ord. Får den himmelske åndsmakt slå ned mellom oss, vil me også i dag få oppleve at ondskapens andehær blir kjempa attende. Der Gud opnar, kan ingen stengje! Takk og lov for det!

Utdrag frå boka «Vårløysing I»
av Oscar Handeland.
Tilrettelagt av Dag Rune Lid.

JESUS ROPER

Av Sven A. Berglund

«Men på den siste, den store dag i høytiden, stod Jesus og ropte ut: Om noen tørster, han komme til meg og drikke! Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham. For Ånden var ennå ikke gitt, fordi Jesus ennå ikke var herliggjort.» Johs. 7.37-39

Den siste dagen, den siste tiden, den siste anledning, den siste mulighet. Vår egen tid er på mange måter en slik tid, en tid på overtid. Hva er det som skjer da? Jo, da roper Jesus. Hvorfor roper Han? Jo, for at du og jeg skal høre. «Hør så får din sjel leve», roper Herren gjennom profeten Esaias.

Når vi leser i Bibelen, finner vi hele tiden dette «ømme frelsersinnet». Jesus roper. Jesus gråter. Han ynkes inderlig over de ille medfarne. Der han går fram gjør Han vel og hjelper alle. Han helbreder. Han rører ved den som ingen annen vil røre ved, og han forkynner for alle, sier Guds Ord. Når vi hører om Hans vrede, så er det over de som hindrer folk fra å bli frelst og komme å drikke.

Å, om du forsto hvor det ligger på

Jesus at du og jeg skulle finne den virkelige kilden. «Å at du først på denne din dag ville forstå hva som tjener til din fred», sier Jesus til Jerusalem, men de ville ikke. Nye drikkekilder, nye former, en ny forkynnelse, en ny kristendomsforståelse. Hva gjør Jesus i denne åndssituasjonen? Jo, Han roper nå som han ropte i fordum, slik han ropte på unggutten Samuel.(1. Samuel 3.) Ja, han roper høyt som aldri før i denne siste tids larm og uro. Å, du for en nåde om du hører Jesus som roper til deg på denne din dag.

Den som tørster

Den som tørster, roper Jesus. Er det til deg som leser dette? Det er så mange som går i vakt tilstand, men som ikke loven har fått bli tuktemester til Kristus for. Her er mye tørst og mange drikke tilbud i markedet, men bare en brønn er god. «Hvorfor kaller du meg god spurte Jesus den rike unge mannen. Ingen er god unntatt en, det er Gud.» Du, Guds Sønn steg ned. Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Han sier: «Den som tørster, han komme til meg å drikke». Kanskje den store nøden i dag er at det er så lite tørst. Så lite av åndens fattigdom i

våre forsamlinger, i misjonsarbeidet, i den enkeltes liv.

Det er så fullt av nye spennende drikkekilder, at ingen spør etter den ekte kilden, det levende vannet. Nye kommer med, men har aldri smakt vannet fra den gamle brønnen. Derfor ser de ikke og kjenner ikke den ekte, og så greier de ikke å skille. Tidsånden som antikrists ånd, er virksom også i våre forsamlinger. En søvnens og åndsfattigdommens tid da de fleste slår seg til ro med tingenes tilstand.

Vi trenger å spørre: Hvorfor slår vi oss til ro? Hvorfor blir Guds forsamling verdsliggjort og fremmed for Åndens tale gjennom Ordet? Kjærlighet oppfinnsom gjør, sier vi i dag. Vi må gå nye veier, sier vi. Hvorfor må vi det når Guds ord sier: Spør etter de gamle stier. Vi må følge med tiden og presentere evangeliet på en måte folk i dag forstår, sier vi. Hvorfor må vi det? Bibelen sier jo at vi ikke skal skikke oss lik med denne verden. Dessuten kan det naturlige menneske aldri forstå evangeliet. Ordet om korset er en dårskap for de som går for tapt. Mange vil i dag pynte opp dårskapen med noe fra verden, slik at det ikke blir så dåraktig. Men det er en slags markedsføring av et annet evangelium; det var det som var skjedd hos Galaterne.

Vi må vise toleranse, blir det sagt. Hvorfor det? Vi må møte de unge på deres egne premisser. Hvorfor må vi

det? Det går jo bare an å komme til Gud på Guds premisser. Vi kan ikke forkynne på samme måte til barn, unge og eldre. Hvorfor kan vi ikke det når det bare er en måte å bli frelst på? Vi må fornye oss når det gjelder musikkstil, og så må vi tolerere mer. Hvorfor må vi det, og hvem er det som sier det? Hva sa slangen til Eva på syndefallets dag? «Har Gud virkelig sagt?» Nei, du skal ikke være så firkantet og ta allting i Guds Ord så bokstavelig, sier Satan - også i dag. Manger lytter, og lar seg lokke og drikker i giftige brønner.

Hva sier Guds Ord? «Jeg legger i Sion en snublesten og en anstøtsklippe». Ja, Ordet om korset er og blir en dårskap, men den som har opplevd gjenfødelsens store under i sitt liv, sier med Paulus: «Jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft.» Bare en kilde er god, den gamle Golgatabrønnen. «Om noen tørster, han komme til meg og drikke», sier Jesus. «Farvel da sprukne brønner, de lokker ikke mer. En annen kilde fant jeg, den overflod meg gir. Der drikker jeg hver morgen, hver dag og hver en kveld. Det kostet Jesus dyre blod å åpne kildens vell.» Hva er det for en kilde? Jo, en annen kilde sangeren synger om: «En frelsesstrøm så ren og klar fremveller fra han sår, og den som tror en herlig frelse får». Den som virkelig tørster, det er den som har behov for å få drikke. Ikke bare en

gang, men som alltid har bruk for å få. Det er ordet om Jesus, selve evangeliet, jeg alltid har så bruk for. «Dristig nu mitt bange hjerte fatt deg et frimodig sinn. Skynd deg nå med all din smerte, like til din Jesus inn.»

Strømmer av levende vann

Jesus taler tydelig og klart om at dem som kommer til ham og tror på ham, drikker av den åpne kilden mot all synd og urenhet. Fra slike mennesker vil det også flyte strømmer av levende vann til den døende verden. Jeg er det levende vannet sier Jesus. Det er altså Jesus selv som strømmer ut og bringes videre gjennom alle gjenedfødte Guds barn. Her er en tjener som jeg er født inn i. Jeg kan ikke la være å på en eller annen måte være med å la velsignelsen strømme til andre. Øse av kilden, leve i kilden og vise andre til kilden.

Hvor finner vel hjertet sin salige ro? Jo, hos Jesus bare i Jesus. Han roper ut over folket og kristen Norge i denne siste tid, den siste dag: Om noen tørster, han komme til meg å drikke. Jeg tror den store feilen i dag er at de som kaller seg kristne er for lite hos Jesus. Så skynd deg når du hører at han roper på deg og tilbyr deg livets vann. Du er velkommen til Jesus!

Diamanten i jarnkula

Ein gong eg var i Sverige på eit større møte, fortalde prins Oscar Bernadotte denne forteljinga: I eit museum i byen Dresden i Tyskland finst det visst ei gullkule med ein diamant inni. Rundt kula er sveipt eit hylster av jarn.

Denne kule fekk ein gong ei saksisk prinsesse frå kjærasten sin. Då ho hadde pakka ut gáva og såg den simple jarnklumpen, vart ho så harm at ho slengde kula bortover golvet. Men då kula slo mot golvet, gjekk det opp ei fjør, og jarnhylsteret spratt av. Då prinsessa såg det, tok ho kula opp att, og heldt no ei fager gullkule i hendene sine.

Medan ho stod og fingra på denne gullklumpen, spratt ei ny fjør opp, og inne i gullkula synte det seg ein strålande diamant.

Denne vesle forteljinga høver godt til eit bilete på Bibelen. Mange av dei som eig ein Bibel, og brukar han også, har aldri sett eller funne noko anna i han enn eit hylster av sverta og bokstavar. Den som vil sjå "diamanten", må først finne den løyndomsfulle "fjóra" som opnar vegen gjennom bokstaven inn i ånda til ordet i det skrevne ord.

Det er dette ordet som er kunngjort oss ved evangeliet.

Ludvig Hope

Jesu omskjærelse

Av Per Bergene Holm

«Da åtte dager var gått, og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, som han var kalt av engelen før han ble unnfanget i mors liv. Og da deres renselsesdager var til ende, tok de ham opp til Jerusalem for å fremstille ham for Herren., slik det står skrevet i Herrens lov: Alt av mannkjønn som åpner mors liv, skal kalles hellig for Herren.» Lukas 2.21-23

Skriften lærer oss at synden går i arv fra far til sønn. Det var gjennom guttebarna slekten skulle føres videre, og hvert guttebarn ble derfor omskåret. Omskjærelsen var blant annet et tegn på at synden måtte bort, den synden som gikk i arv fra far til sønn. Omskjærelsen var et tegn på at arvesyndens forbannelse ble skåret bort, slik at ikke den forferdelige arv med dens følger skulle føres videre i slekten.

Nå var det jo umulig at et slikt inngrep på et lite lem kunne fjerne arvesyndens eller synden i kjødet, det var kun et tegn. Og omskjærelsen alene ble kun en stadig påminnelse om syndearven og behovet for en som kunne skjære synden bort i sannhet. Ja, omskjærelsen alene ble bare en forpliktelse til i sitt liv å skaffe syn-

den bort, en forpliktelse til å holde loven i ett og alt (Gal.5,3). Og om det skulle være mulig, så var det bare for en selv det kunne hjelpe, den syndige arv ville bli ført videre like fullt.

Men nå var omskjærelsen gitt som tegn til Abraham i forbindelse med løftet om Abrahams sønn som skulle bringe velsignelse til alle jordens slekter. Omskjærelsen var et tegn på hvordan denne sønnen skulle bringe velsignelse til alle jordens slekter, nemlig ved å skjære syndens arv bort. Og det var for å få del i dette løftet alle guttebarna ble omskåret, i tro til ham som skulle komme og «omskjære» hele slekten.

Så ble Jesus født, men han var ikke sønn av noen jordisk far. Han hadde derfor heller ingen arvesynd som måtte skjæres bort i hans liv. Likevel ble Jesus omskåret. Han ble ikke omskåret for å ta bort egen synd, men for å ta bort den synd han tok på seg - vår synd, slektens synd. Han gikk inn under lovens forpliktelse for vår skyld. Han ble selv «skåret bort» av slekten, lik et urent lem som måtte fjernes. Og fordi hele slektens synd var samlet i ham - som i et lite lem av menneskeslekten, så var hans død til frelse for hele slekten, og så ble hele slekten

renset fra sin synd gjennom Jesu død. Dette bærer Jesu omskjærelse bud om.

Men om Jesus ikke hadde noen jordisk far, så hadde han en jordisk mor. Han var født av en kvinne. Og nå hadde Gud fra syndefallets dag av lovet at en som var født av en kvinne skulle komme til frelse.

Hvert guttebarn som ble født fulgte det spenning med. Var han den sønnen? Derfor var det forferdelig vanærende å ikke få barn. Da kunne hun ikke være med å føre den slekt videre som Kristus skulle komme fra.

Og Gud hadde gjort det kjent at de førstefødte guttebarna skulle høre Herren til på en særlig måte. Ja, det førstefødte av alt liv skulle høre Herren til og bæres fram for ham. Det førstefødte skulle dø som offer for alt annet liv, akkurat slik som alt førstefødt døde ved dommen over Egypt - i alles sted.

Det førstefødte av mennesker skulle imidlertid utløses ved offer. Påskelammet var utløsningsoffer for de førstefødte guttebarna i Israel (2.Mos.13). Men likevel sto det fast at alt som åpner mors liv hørte Herren til, og det var som et stående krav gjennom slekten at en førstefødt måtte dø for slekten for å ta bort dommen og bringe velsignelse.

Slik sett var Abrahams ofring av Isak helt i samsvar med Guds krav på den førstefødte som offer for alt annet

liv i Abrahams hus. Isak ble spart, for Gud hadde utsett seg et annet førstefødt offer, en annen som åpnet mors liv - sin egen Sønn.

Og her i disse korte uanselige versene i Luk. 2 møter vi Ham som hele det gamle testamente venter på og forkynner skal komme. Tenk, han har tatt på seg å "skjære bort" min synd, ved at han selv ble skåret bort eller utryddet fra de levendes land. Han er slektens førstefødselsoffer, til velsignelse og frelse for alt annet liv. Han har oppfylt loven i mitt sted og sonet synden i mitt sted, han har med sitt liv levd for Herrens åsyn i mitt sted og er mitt offer for Herren, han representerer meg for Gud i himmelen.

Ja, i prinsippet er Jesus hele slektens representant og offer. Om bare flere kunne ta imot ham slik og om flere kunne lære ham å kjenne slik! Simeon så ham og trodde på ham: "Herre, nå kan du la din tjener fra herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel." Denne frelse er beredt for alle folk, den er hedningenes lys og Israels herlighet. Måtte det bare bli åpenbart for oss og for Israel!

TREDJE DEL: GUD OG DET ONDE

Kap.8 Hva er det onde og hvordan er det onde kommet inn i verden?

§ 38. Hvordan er det onde kommet inn i verden?

Menneskene har alltid spekulert i spørsmål som: Hvorfor har Gud skapt mennesket med mulighet for å synde? Hvordan kan Gud, som har forutsett alt, tillate at mennesket ble fristet, når han viste at det ville gå galt? Slike spekulasjoner er ikke bare nytteløse, men også farlige. Den fører enten til vranglære om synden eller til fornektelse av den.

Spørsmålet blir for oss: Hva sier Bibelen om syndens opprinnelse? Da står tre kjensgjerninger fast etter Guds Ord. Det onde stammer ikke fra Gud, heller ikke fra den skapte materie, men fra en åndspersonlig skapning.

I korthet går Skriftens vitnesbyrd ut på at det onde er blitt en kjensgjerning ved at en opprinnelig god skapning har satt seg opp mot Gud og er falt i synd. Vi må holde oss til de kjensgjerninger Skriften bærer vitnesbyrd om, og tie der den tier.

§ 39. Hvordan skjedde Satans fall?

Skriften gir oss bare indirekte vitnesbyrd om dette. Da Gud skapte, var han alene (Jes.44,24). Alt som er til, er skapt av Gud. Derfor er Satan en av Guds skapninger. I Jobs bok kap.1-2 omtales han som en engel, og 1.Joh.3,8 sier at «han syndet fra begynnelsen» dvs. at han er skapt god, men må ha falt umiddelbart etter at han ble skapt. Videre sier Guds ord at det falt mange engler sammen med ham (2.Pet.2,4), og disse engler utgjør en «ondskapens andehær», som Satan er den ledende for (Ef.6,11-12). Han kalles «løgnens far» (Joh.8,44), «høvdingen over luftens makter» (Ef.2,2), «denne verdens fyrste» (Joh.12,31) og «denne verdens Gud» (2.Kor.4,4). I Matt.25,41 taler Jesus om Djevelen og hans engler.

Guds ord lærer oss at Gud har skapt englene med en bestemt makt og myndighet og med forskjellig rang: De omtales i Skriften som «makter», «myndigheter», «troner» og «herredømmer» (Kol.1,16).

Sammenholder vi dette, ser vi at Satan var en meget høytstående engel, kanskje den høyeste av dem alle. Satan hadde i alle fall «makt over alle verdens riker og deres herlighet» (Matt.4,8-11). Det er sannsynlig å tenke seg at denne makt over verden er Satan skapt til, slik at

han beholdt den gjennom fallet. Er dette riktig, da er han den høyeste av engler og nest etter Gud.

Skriften sier oss mye om hva hans fall innebærer: Et uforsonlig hat mot Guds sønn, Jesus Kristus. Satan forsøker å utrydde Sønnen og de som tror på ham. Han oppreiser Antikrist (Antikrist betyr både en som er **imot** Kristus og **i stedet** for Kristus). Han gjør krav på å innta den plass som rettelig tilkommer Sønnen og samtidig er Sønnens rake motstander og motsetning. Dette tyder på at Satans fall har bestått i å ville bli **lik Gud**, ha Sønnens ære, makt og yndest hos Faderen og innta Sønnens plass ovenfor menneskene, dvs at han av menneskene gjør krav på å tilbes som Gud.

Resultatet av Satans fall er at han er blitt Guds rake motsetning: Løgnens far, den store ødelegger og forderver og Guds fiende framfor alle fiender.

§40. Hvordan er den sataniske synd?

Etter det vi har sett i § 39 ser vi at det dypest sett er **Det å selv ville være Gud**. Den er det kvalifiserte hovmot: den bevisste, villete selvopphøyelse forenet med det bevisste, villete gudsfjendskap.

Det gis ingen unnskyldning for

denne sataniske synd, heller intet formildende moment, ingen mulighet for bot og omvendelse. Skriften sier oss at Jesu stedfortredergjerning ikke gjelder de falne englers synd (Heb.2,16).

Nå er det vesens forskjell på den sataniske synd og menneskets fall, selv om mennesket kan komme inn i den sataniske synds vesen, psykologisk sett. Kjennetegnet er en bevisst og villet forkastelse av Kristus. Mennesket har da ingen mulighet for å omvende seg. (Matt.12,31; Heb.10,26; 1.Joh.5,16)

Det er tydelig etter Guds ord at den sataniske synd mer og mer kommer til å gjøre seg gjeldende i det historiske kulturliv. (1.Joh.4,1-4; 1.Tim.4,1-; 2.Pet.2,1-; 2.Tess.2,1- og Joh.åp.17-19) Disse krefter har til nå gjort seg gjeldende i verden, men det er tydelig at de i endetiden skal bane veien for den siste **egentlige Antikrist**. Vegene banes på en tredobbelt måte: politisk, økonomisk og religiøst.

Politisk møter vi den antikristelige tendens i diktatorens person, i hans trang til selv å eie den absolutte makt og innflytelse over menneskene.

Økonomisk møter vi den anti-

kristelige tendens i monopol og sosialiseringstendensene. Samfunnslivet organiseres slik at en myndighet får det økonomiske herredømme. Dette er forutsetningen for det som Åpenbaringsboken vitner om dyrets (antikrists) merke.

Religiøst møter vi den antikristelige tendens i pavedømmets vesen. Det går ut på at et menneske skal representere Guds makt på jorden, bokstavelig være i Guds sted ovenfor menneskene. På den måten inn tar pavedømmet Sønnens stilling som mellommann mellom Gud og mennesket.

I antikrist forener og fullbyrder alle disse tendensene seg. Og da er den sataniske makt fullbyrdet i menneskeslekten.

Utdrag fra Øivind Andersens Troslære, tilrettelagt ved Lars Fossdal.

Frigjort kristendom

En kan frykte for at mange av dem som vinnes for "kristendom" i dag, likevel er utenfor Guds rike. Hvorfor? De er nemlig ikke frigjort ved budskapet om forløseren Jesus Kristus. Den som er frigjort i evangeliet og lever med Jesus, kan aldri få høre nok om frigjøringens budskap.

Det er tankevekkende å lese beretningen i Joh. 8.30-47. Når Jesus forkynnte sann frigjøring - ved Sønnen - til dem "som var kommet til tro på ham", skulle en forvente at de tok imot budskapet med glede. Det motsatte skjedde. De reagerte negativt på budskapet. Jesus forkynnte et evangelisk budskap til dem som trodde på ham, og så møtte han motstand. Tilhørerne var ikke frigjort i sin samvittighet. I virkeligheten hørte de ikke Jesus til, men hadde djevelen til far (Joh. 8.44). Det var nettopp det klare, evangeliske budskapet som avslørte at tilhørerne levde i trelldom. Det samme skjer i dag. "Det hjelper ikke om jeg kommer til himmelens port med tusen sjeler, dersom ingen av dem slipper inn".

Dag Risdal i boka

"Levende forkynnelse eller tomme ord?",
NICO-forlag, 1986

Jesus stod på stranden

Jesus stod på stranden
da de skuffede disipler kom.
De hadde dratt ut på fiske
i en hverdag så grå og tom.

Det var som de alle var sluknet,
de som forut var tent av et lys.
Men nå var lyset sluknet
av dødens mørke gys.

Da roper han til dem fra stranden
- og hør, hva sier han så?
Stemmen den lyder så vennlig:
"Har dere fisk, mine små?"

De stanser og ser og hører,
hvem kommer den stemmen fra?
Så liflig det ringer for ører,
det er som den gjør dem så glad.

Det er noe kjent med stemmen,
men ingen tør si et ord.
De bare lytter og venter
og sitter så spent der ombord.

"Kast garnet på andre siden,"
så lyder igjen hans røst.
Og flittige fingrer iler
med å få garnet løst.

De senker det ned i vannet
og gjør det på mannens ord.
De kan ikke gjøre no' annet,
det er som de på ham tror.

Da hender igjen dette under,
som de har opplevet før:
Et garn fullt av store fisker!
Det er som det våkne dem gjør.

Da sier den ene til Peter:
"Herren der borte står!"
Det var han som ba oss å kaste,
og derfor så mye vi får.

I dag er Herren den samme,
i dag er hans makt like stor.
Hvorfor blir da fangsten så liten
når Mesteren mellom oss bor?

Kan vi høre hans kallende stemme
når han ber oss å kaste vårt garn,
eller er vi forblindet av iver
etter å samle oss skarn?

I dag er Herren den samme,
hans kjærlighet er like stor.
Kan du høre hans kallende stemme
når han taler til deg i sitt ord?

Hør! Han sier til deg og til alle:
"Jeg har tatt bort din synd og din skam.
Tro på meg, og du skal aldri angre
at din tilflukt du tok til Guds lam."

Åse Holien

forts. frå side 2

av dem, han het Stefanus, sa rett før han ble drept for sitt vitnesbyrds skyld: «*Se, jeg ser himlen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!*» (Ap.gj. 7,56). Og slik har mange stått frem og vitnet med Stefanus: «Jeg har sett Jesus!» Også i vårt land og i våre dager lyder mange slike vitnesbyrd. Mennesker står fram og sier de har møtt Jesus og at de kjenner ham personlig. Men folk flest kan ikke forholde seg til dette vitnesbyrdet, for de har ikke gjort noen tilsvarende erfaring selv. De er fremmede for et personlig møte med Jesus.

Setter skille.

Så kan vi vel, ut fra det vi har sagt, trekke den slutning at budskapet om et personlig møte med Jesus setter skille mellom verden og de kristne. Ja, det er sant. Men det er også sant at når vi taler om et personlig møte med Jesus, setter det endog skille mellom bekjennende kristne. For dette budskapet deler kristenflokken i to leire: de som kan vitne om et personlig møte med Jesus, og de som ikke har erfaring av hva det vil si å kjenne Jesus personlig.

Frykt for å støte.

Her er vi inne ved den dype smerte og sannhet i enhver kristen

forsamling: Det sitter gjenfødte og ugjenfødte mennesker side om side. Noen har møtt Jesus, andre kjenner ham bare av omtale, oppdragelse og opplæring. De har kunnskap, men ikke kjennskap. Når noen står fram og vitner om et personlig møte med Jesus og nødvendigheten av et slikt møte, da reiser det seg motstand mot dette vitnesbyrd. Fra hvem? Først og fremst fra dem som ikke har gjort noen slik erfaring i sitt kristenliv, men også fra dem som kjenner Jesus, men som mener at vi ikke skal fokusere på personlig kjennskap og erfaring i samlivet med Jesus, fordi det skaper uro, spenning og skille. I stedet forkynnes nådebudskapet uten at det tales om nådens virkning i den troende. Så ønsker en nok at de blinde skal få se inn i evangeliets hemmeligheter og få et personlig møte med Jesus. Men når det skjer, må det helst ikke fremheves fordi, det kan støte de søkende og ugjenfødte. Og så har dette så lett for å skje: Vi samles om et budskap som alle, gjenfødt og ugjenfødt, kan gi sin tilslutning til og hvor det blir lite plass til omvendelse og personlig opplevelse av kjennskapet med Jesus. Forkynnelsen blir teoretisk anlagt, og menneskets egen vilje får en sentral plass fordi «Jesus vil hvis vi vil», blir det sagt. En forkaster i praksis vår barnelærdom om at «jeg ikke av min

styrke eller fornuft kan tro på Kristus eller komme til Kristus, min Herre; men det er den Hellige Ånds gjerning, som har kallet meg ved evangeliet» (Luthers forkl. til 3. trosart.) Så blir evangeliet opplagt, enkelt og matematisk: En pluss en blir to, jeg pluss Jesus blir himmel. Det blir ikke lenger behov for den Hellige Ånds gjerning til åpenbaring av Ordet. Og de kristne blir fremmede for vitnesbyrdet om at Ordet på underfullt vis blir åpenbart for synderen, slik Lina Sandell synger: «Det er meg openberra at eg eig barnerett, For Gud med meg i Kristus er forsona.»

Kristendom uten åpenbaring.

Så blir det overnaturlige borte fra kristendommen. Så blir underet borte. Så blir undringen borte. Så blir vitnesbyrdet borte. Så sitter vi tilbake med kunnskap og informasjon, fine prekenes, mye aktivitet, glade fjes og vakre smil. Alt ser så godt og rett og kristelig ut - på overflaten. Men det har blitt en kristendom uten åpenbaring av Kristus, - dvs. uten Kristus. Og i stedet for levende kristendom hvor forkynnelsen om Jesu frelseverk er det sjelene hungrer og tørster etter og samles om, ser vi at underholdning, sosiale aktiviteter, stemning og musikk blir bærende elementer i forsamlingslivet.

Opplevelsestrelldom?

Så står vi tilbake med spørsmålet: Er det virkelig mulig å få et personlig møte med Jesus? Er det ikke nok å ha kunnskap om ham og ha valgt ham som frelser og herre? Er det noe mer? Er det noe som må oppleves, erkjennes og kjennes? Fører ikke dette inn i opplevelsestrelldom? Er ikke dette usunn og subjektiv kristendomsforståelse? Er det ikke bare psykologien som spiller dem et puss som mener å kjenne Jesus personlig? Det må vel være deres innlevelsessevne og inderlighet som får dem til å «tro så sterkt» at de tror de kjenner Jesus slik de kjenner et annet menneske? Må ikke de som alle andre, bygge sin frelse på dåpens sakrament, sin bestemmelse og sin kunnskap?

Et bibelsk vitnesbyrd.

Ja, slik spør fornuften. Mot denne står vitnesbyrdet, Jesu vitnesbyrd og de gjenfødtes vitnesbyrd: Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud og ham du utsendte, Jesus Kristus (Joh. 17,3). Vi vet at Guds Sønn er kommet, og han har gitt oss forstand så vi *kjenner* Den Sanne (1.Joh. 5,20). Ved at de *kjenner* ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære (Jes. 53, 11b).

Kunnskap og kjennskap

Paulus taler om kunnskapen i Fil. 3,8. Kunnskapen skal ingen forakte! Det vil vi gjenta: Kunnskapen om Kristus og evangeliet skal ikke foraktes. Paulus sier at han i sannhet akter alt for tap, fordi *kunnskapen* om Kristus Jesus, hans Herre, er så meget mere verd. Men Paulus nøyer seg ikke med kunnskapen. Den skal og må føre fram til kjennskap, v. 10: ...så jeg kan få *kjenne* ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død -.

Vi ville så gjerne legge dette på mitt og ditt- og spesielt på alle forkynneres hjerter: Sjelene må føres fram til et personlig kjennskap med Jesus! Vi sier JA til oppdragelseskristendom. Det skulle bare mangle at vi ikke skulle oppdra våre barn til å bli gode kristne. Men oppdragelseskristendom frelser ingen! Det gjør bare et personlig møte med Jesus! Det må vi våge å si til våre barn og til våre unge- og til alle som ikke har hatt et personlig møte med Jesus. Dette budskapet har trange kår i dag. Og det vekker strid. Men det står om sjelenes frelse. Og må det medføre strid, så la oss ta den striden! Det er en god strid, selv om det strider mot vår naturlige innskytelse og tanke.

Samuel kjente ennå ikke...

Profeten Samuel møter vi først som «gutten Samuel» (1. Sam. 3). Han tjente Herren under presten Elis tilsyn. Han var i templet. Han ble undervist i Guds ord. Riktignok var Herrens ord dyrt i de dager, og av syner var det få. Men gutten Samuel fikk høre Herrens ord. Han fikk opplæring og kunnskap og ble også en av de få som fikk et syn. Men før han fikk synet, da han bare hadde kunnskapen, står det: "Samuel kjente ennå ikke Herren, for Herrens ord var ennå ikke åpenbart for ham" (1. Sam. 3,7). Hva manglet Samuel? Han hadde en varm, kristen mor. Han hadde kristen oppdragelse. Han hadde uvanlig mye kristen kunnskap, og han bodde mellom Guds tjenere i templet. Han var, ytre sett, en fin kristen ungdom. Neppe ville noen av oss frakjent denne gutten hans kristenliv? Men det manglet noe vesentlig: «Samuel kjente ennå ikke Herren, for Herrens ord var ennå ikke åpenbart for ham», (v. 7). *For ham*, står det. *Og åpenbart*, står det. Her er vi ved kjernen i all bibelsk kristendom: Evangeliet må *åpenbares for deg*. Du kan ikke ta deg til det, du kan ikke pugge det, du kan ikke bestemme deg for det. Det må *åpenbares*! Jesus sier i Mat.11, 27: Alt er overgitt til meg av min Far. Og ingen *kjenner* Sønnen uten Faderen, heller ikke *kjen-*

ner noen Faderen uten Sønnen, og den som Sønnen vil *åpenbare* det for.

Profetisk syn.

Ved et syn fikk Samuel lære Gud å kjenne. Gutten Samuel ble profeten Samuel. Han fikk et profetisk syn. Å bli frelst er å få et profetisk syn der du i evangeliet får de degren og renses i Jesu blod. Du får se at du, dine synder til tross, er rettferdig, hellig og ren for Gud. Slikt kan ikke det naturlige øye se. Vissnok kan tanken pugge dette som kunnskap, men hjertet kan bare se dette ved en guddommelig åpenbaring. Og denne åpenbaring er knyttet til Ordet, til det Herrens ord som ble åpenbaret for Samuel. Ved Ordet skjer underet. I Ordet skjer åpenbarelsen, og ved Ordet får synderen et personlig møte med Jesus. Og så fødes vitnesbyrdet, - og med det fødes motstanden. For mange som bærer kristenavnet kan ikke forholde seg til det som er skjedd med den gjenfødte, for de har ikke gjort noen tilsvarende erfaring selv. De er fremmede for et personlig kjennskap med Jesus.

Opplevelsen frelser ingen.

Til slutt vil vi understreke at selve opplevelsen av Jesus i seg selv ikke frelser noen. Det er Jesus som frelser. Men gjennom det personlige kjennskapet til Jesus blir hjertet ret-

tet på og knyttet til Kristus og alt det han har gjort til min frelse. Nå kan det også være en fare at noen lever på selve opplevelsen, - det første personlige møte med Jesus. Men det kan ingen leve på! Det er ikke en gang noen forutsetning at en husker eller er seg bevisst sitt første møte med Jesus. Rosenius sier det slik: «En vekkelse som er foregått gradvis ved gjentatte påminnelser av loven og en tilsvarende gradvis tilegnelse av evangeliet er ikke ringere enn den bratte overgang fra død til liv.»

Daglig kjennskap.

Og Rosenius fortsetter: «Hva gagnar det oss imidlertid, at vi en gang har fått dette nådeliv, hvis det senere skulle være gått tapt.» Nei, det som er nødvendig er å leve med Jesus i dag! Kristenlivet er et pulserende samliv med Jesus. Det er å kjenne ham hver dag. Det er å leve med ham i hans ord og i et hellig samfunn med andre troende. Derfor blir en troende så hjelpeløs i seg selv. Han må igjen og igjen søke inn i Ordet. For kjennskapet til Jesus er knyttet til Ordet. Det er i hans ord vi kjenner ham, ikke i flyktige opplevelser løsrevet fra Ordet. Det blir svermeri. Men i Bibelen og under bibelsk forkynnelse fødes og næres et sant og ekte kjennskap og vennskap med Herren Jesus Kristus.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Påskesamling

Me ynskjer deg med dette velkomen til påskesamling i Norheimsund i Hardanger frå onsdag 26. mars til søndag 30. mars (1. påskedag). Møta skal vere i Bedehuset, og der skal me også ete. Overnatting kan enten skje på sovesal på barneskulen rett ved sida av bedehuset, eller på Framnes Kristne Vidaregåande skule der me har fått leige ein del fine rom svært rimeleg. Ver tidleg med bestillinga om du ynskjer å overnatte her, då antal rom er begrensa. Det er også sett av tid til skiturar på Kvamskogen 2 av dagane.

Med som talarar blir: Sven A. Berglund, Jon Espeland, Paul André Bergene Holm, Magne Straumstein og Dag Rune Lid. Leiarar blir Espeland og Lid. Program i neste nr. Unge og eldre er velkomne til samling om Guds Ord!

Arr.: Lekmannsmisjonen

Informasjon og påmelding:

Jon Espeland, Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy

Telefon 38 10 00 61

Telefax 38 10 04 70